

beelden, denken en logica. Op het moment dat kinderen en jongeren met een eenvoudige klik op de knop van De Standaard Online getuige kunnen zijn van een steniging tot de dood van een bijna-leeftijdsgenootje, de verhalen over kidnapping en mishandeling tot het nieuws van de dag behoren, en de oorlog het constante decor vormt voor hun TV-beelden, games en videofantasieën, is deze begeleiding geen luxe. Na de mp3-moorden en de zoveelste steekpartij, heeft de angst voor de ander, voor de buitenstaander, zich gedeeltelijk ook op het eigen nageslacht gericht. De verhalen van geweld op school blijven niet beperkt tot de 'ghetto'-afdelingen. Er is een groeiend besef dat de zichtbaarheid en de toegankelijkheid van het maatschappelijke geweld, en de voelbaarheid van de alledaagse ongelijkheid, zich mogelijk ook spiegelt in de nieuwe generaties.

Niet als doembeeld, maar wel als opdracht,
die door het kinder- en jeugdtheater actief wordt opgenomen.

En dat was misschien wel het meest opvallende tijdens de voorbereiding van dit nummer: uit alle hoeken klonk een verhaal van hoop. Geen naïeve poppenkastvrolijkheid, maar de durf om te geloven in verandering. Het geloof in het kind als intelligente en waardige speler, als toekomstige volwassene met toekomstige verantwoordelijkheden. Hoop is een beladen term in het volwassenencircuit, waar het verwijt van naïviteit steeds op de loer ligt, en het soms maar moeilijk broertjedelen is met de nageboorten van de pomo-ironie, waarin

de versplintering van de menselijke ervaring en de perceptie
van het ontmenselijkt eigen lichaam centraal staat.

Het jeugdtheater gooit die navelstaarderige grenzen wijd open.
Met open vizier, en bewapend met alle ontmoedigende voorkennis,
als een Don Quichotte in gevecht met de toekomst.